

De tovenaer en de steenkapper...

Er was eens een steenkapper, die hard moest werken, zo erg dat er dikwijls zweetdruppels op zijn voorhoofd te voorschijn kwamen... Gans bezweet keerde hij naar huis terug en zette zich in zijn zetel om uit te rusten. Hij veegde met zijn zakdoek het zweet af en zag hoe de zweetdruppels veranderden in goudstukken... Hij keek sprakeloos toe. Zijn vermoeidheid was verdwenen en in de andere armstoel zat een oude tovenaer. "Genoeg gewerkt, deze arbeid is te zwaar voor u, je kan bij mij in dienst komen" "Maar al te graag" antwoordde hij dankbaar. "Deze goudstukken zijn uw loon voor een lang leven werken." Ongezien verlieten ze de woning, vermits het intussen heel erg donker geworden was. De vroegere steenkapper trad het gezellige huis binnen en mocht zich nieuwe kleren aantrekken, ze zaten hem als gegoten. Gemakkelijk schoeisel en een prachtige beurs om de goudstukken in te bewaren voltooide zijn uitzet. Hij bediende zijn meester op zijn wenken en had tijd genoeg om veel te lezen en te leren. "Ik breng morgen een bezoek aan een goede vriend, mogelijk blijf ik er zelfs logeren voor enkele dagen. Ga niet weg en laat niemand binnen" voegde de magiër er nog aan toe. "Dit komt voor mekka" zei de dienaar onderdanig. In het begin ging alles goed. Het huis kreeg een flinke poetsbeurt. De tuin was goed onderhouden. Eten en drinken was er genoeg voorhanden. "Nu nog de ruiten wassen" dacht hij luidop. Maar toen hij de ramen wou openen bleven ze gesloten. Hetzelfde voor de deuren vooraan en achteraan. Nu kwamen er terug zweetdruppels op zijn aangezicht en de angst maakte zich van hem meester. Hij probeerde de sloten te forceren maar tevergeefs. Hij klopte met een hamer op het glas en toen besloot hij om in het toverboek te lezen. "Bij mijn overlijden verzegel ik het ganse huis om te verhinderen dat er dieven de woning zouden plunderen" las hij. Was de tovenaer misschien overleden? vroeg de knecht zich af. Toen las hij het dikke toverboek uit. Nu wist hij alles wat een tovenaer moest weten, maar alles bleef potdicht. Opeens hoorde hij de sleutel in het sleutelgat steken en de tovenaer was terug. Hij sprak "Ik ben niet overleden, maar het is goed dat je het toverboek van buiten geleerd hebt" sprak de tovenaer. **L A T E R W O R D I S S M I J N O P V O L G E R ! ...**